

Debbie Macomber

SZERELEM KARÁCSONYRA

Debbie Macomber

SZERELEM KARÁCSONYRA

Karácsonyi történet

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Merry and Bright

Copyright © 2017 by Debbie Macomber
This translation is published by arrangement with
Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC.

Hungarian translation © Ligeti Lujza

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
LIGETI LUJZA

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 181 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299-1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

ELSŐ FEJEZET

Merry

– Anya, túlóráznom kell, szóval nem érek haza időben, hogy segítsek vacsorát főzni!

– Már megint? – sóhajtotta az anyja a telefonba.

– Igen. Sajnálom. – Merry utálta, amikor nem tudott segíteni az anyjának a vacsora elkészítésében. Robin Knight igen nehezen mozgott, mivel sclerosis multiplexszel küzdött. Merry alig akart belegondolni, hogy az anyja nemsokára kerekesszékhez lesz kötve.

– Ez a héten már a harmadik alkalom!

Ám a lánynak semmi szüksége nem volt arra, hogy emlékeztessék. Négyből három este maradt bent. A Matterson Consulting, ahol ideiglenesen alkalmazásban állt, épp egy hatalmas projekten dolgozott. Eddig ez volt a legnagyobb, amelyre a Boeing Companytól kaptak megbízást. Az idő szorítása miatt mindenkinek kötelezően túlóráznia kellett. Ezt általában kevesen tették volna szóvá, de a karácsony már igencsak közelgett. Mindenki mást lefoglalt a találkozó megszervezése, az ajándékvásárlás, a díszítés, a sütés és a családlátogatásokra szőtt tervek. Rengeteg vidám dolog várta őket, amely hozzátartozott az év-

nek ezen időszakához, ám a Matterson alkalmazottai számára ez mit sem számított. Akár ki is húzhatták volna a karácsonyt a naptárból.

– Ne aggódj, kicsim! – biztatta Merryt az édesanyja. – Majd Patrick segít vacsorát főzni.

Merry behunyta a szemét, és magába roskadt. Patrick kedves fiú volt, de főzés közben általában a ház összes edényét összemaszatolta. A tizennyolc éves, Down-szindrómás öccse élete fénysugara volt, de a konyhában nyújtott segítsége enyhén szólva kérdésesnek bizonyult.

– Melegíts egy kis levest, és kérd meg, hogy készítsen pár szendvicset – javasolta Merry.

– Ez jó ötlet, de tudnod kell, hogy Bogie-nak elfogyott a kutyakajája.

Bogie Patrick golden retrievere volt, és olyan étvággyal bírt, amely felért egy teljes középiskolai futballcsapatéval. A bevásárlást szintén Merrynek kellett intéznie, amióta az anyja betegsége rosszabbra fordult. De így, hogy ennyit kellett dolgoznia, szinte lehetetlenné vált, hogy ezt a feladatát is elvégezze.

– Jaj, anya, sajnálom! Szegény Bogie! Megállok a boltnál hazafelé, és veszek neki.

Majd vásárol maguknak is néhány alapvető dolgot: tejet és kenyeret. Mindkettő majdnem elfogyott már. Esetleg beszerez egy kis fagylaltot is Patricknek, aki sosem panaszkodott, ha segítenie kellett az anyjának.

– Azt apád is meg tudja tenni, amikor hazafelé...

– Ne kérd meg apát! – szólt közbe Merry. Az apja orvoslátogató volt, aki igen sokat utazott az Egye-

sült Államok nyugati partján, és a legtöbbször éppen úton volt. Már így is elég terhet vett magára. Mire hazaért az egész állam keresztülautózása után, teljesen kimerült. Merry nem akarta őt tovább terhelni más feladatokkal. A bevásárlás az ő kötelessége volt.

Mindenki együtt dolgozott a Knight családért. Szorosan összekötötte őket a szükség és a szeretet. Merry azért vállalta el a tizenkét hónapos ideiglenes állást a Matterson Consultingnál, hogy megkeresse a tandíjat az egyetemre. A továbbtanulás költségei már nem fértek bele a családi költségvetésbe. A cég kifejezetten a Boeing-projekthez vette őt fel, és ennek keretében rengeteg adatbeviteli munkát végzett. Hónapokig tartott összegyűjteni minden szükséges információt. Nemsokára lejár az ideje. December 23-án megy utoljára munkába.

Már majdnem egy éve dolgozott itt, és ez alatt az idő alatt összebarátkozott a másik két nővel, akik az adatbevitelt végezték. A csapat tagjának tekintették, és gyakran fordultak hozzá kérdésekkel, mivel Merry a részleg vezetőjét helyettesítette. Bár csak ideiglenesen alkalmazták, több szakértelemmel rendelkezett, mint azok, akik jelenleg a projekten dolgoztak.

Merry még egyet harapott a mogyoróvajjas szendviczből, amelyet ebédre hozott. Általában az asztalánál evett, és végigdolgozta az ebédszünetet is. Majdnem mindenki más lement egy közeli kávézóba, ahol gyorsan olcsó és ízletes ételt lehetett kapni. Mindhárom elengedhetetlenül fontos volt ahhoz, hogy néha Merry is ott egyen. Hetente egyszer megengedte

magának, de ha ennél gyakrabban tette volna, azzal felborította volna a költségvetését. A többi napon inkább otthonról hozott magának harapnivalót, barna papírzacskóban.

– Mikor mozdultál ki utoljára, Merry? – kérdezte az anyja.

– Mindennap kimozdulok – igyekezett megkerülni a kérdést a lány.

– Mármint azért, hogy randizni menj.

– Anya! Mikor lenne rá időm? – Merry sejtette, miért kapta a kérdést. A középiskolai osztálytársa nemrég jelentette be, hogy kisbabát vár.

– Hát éppen ez az! Huszonnégy éves vagy, és úgy élsz, mint egy apáca!

– Anya!

– Még Patrick is többet randizik, mint te.

Merry nem állhatta meg: elmosolyodott. Az anyjának igaza volt. Az öccse eljárt egy csoportba, ahol táncoltak, és mindenféle programon vettek részt. Ebben a csoportban más Down-szindrómás tinédzserekkel ismerkedhetett meg. Végzős középiskolásként Patrick aktívan részt vett a drámacsoportban, és a focicsapatban is játszott. Barátnője is volt.

– Ideje, hogy szórakozz, és ne folyton a család miatt aggódj!

– Szórakozom én – vetette ellen Merry. Voltak barátai, és bár nem látta őket túl gyakran, mégis tartották a kapcsolatot a közösségi oldalakon, illetve e-mailben és SMS-ben. Ha Merry elfoglalt volt, ami sokszor előfordult, akkor emojikkal üzent. Mulatsá-

gos volt látni, milyen sokat el tud mondani csupán egy vagy két szimbólum felhasználásával.

– Gondoltál már arra, hogy regisztrálhatnál egy online társskereső oldalra? – kérdezte az anyja elgondolkodva.

– Nem! – válaszolta Merry nyomatékosan, és elhúzta a száját. Remélte, hogy a társasági életében változás fog beállni, amint megengedheti magának, hogy visszatérjen az iskolába. Nem volt ő mártír, de időnként komolyan próbára tették a ránehezedő családi kötelezettségek. Próbált nem gondolni azokra a dolgokra, amelyeket a barátai kiélvezhettek, de ő elmulasztott. Így is, úgy is ez volt a helyzet, és nem vezetett semmi jóra, ha még sajnálja is magát. A családjának szüksége volt rá.

– Miért nem próbálsz ki? Biztosan szórakoztató lenne.

– Anya, láttad te azt a rengeteg adatlapot és kérdőívet, amit ki kell tölteni egy ilyen randioldalhoz? Nincs időm ilyesmire. – *Főleg most, hogy ennyi a munka*, tette hozzá magában.

– Erre legyen időd!

– Egyszer majd lesz – válaszolta a lány, remélve, hogy ezzel megelégszik az anyja.

– Egyszer, Merry? Aki nem tervez, az biztosan elbukik!

– Anya. Ez úgy hangzott, mint egy önfejlesztő könyv! – Panaszkodott ugyan, de az anyjának igaza volt. Az időzítése viszont rettenetes. – Az újév után gondolkodom a dolgon – ígérte.

A legjobb barátnője, Dakota egy társkereső oldalon, a Mix & Mingle-ön találta meg élete párját. Az ő sikerén felbuzdulva Merry is felkereste az oldalt, de elakadt a töméntelen mennyiségű kérdést látva, amelyekre választ kellett volna adnia. Elkezdte kitölteni az adatlapokat, de hamar feladta; letörte az értelmetlen időfecsérlés.

– Többet kellene kimozdulnod, többet kellene szórakoznod! – folytatta az anyja. – Az élet nem csak munka!

– Egyetértek. Majd az ünnepek után nekikezdek. Először befejezem ezt a munkát.

– Dakotának is sikerült.

– Anya, kérlek! Még rengeteg időm lesz ilyesmire. – Merryt nem kellett emlékeztetni a barátnője boldogságára. Miután Dakota megtalálta Michaelt a randioldalon, úgy zengedezte a weboldal dicshimnuszát, ahogy a farkasok köszöntik a holdat. Addig piszkálta vele Merryt, amíg meg nem ígérte, hogy tesz egy próbát.

– Ma reggel beszéltem az anyjával. Tudtad, hogy Dakota és Michael babát várnak?

– Igen, anya, hallottam. – Merry a szendvicséért nyúlt, hogy még egyet harapjon, amikor a cég alelnöke, Jayson Bright elsétált az asztala mellett. Ő volt az egyik legkomolyabb ember, akit Merry valaha is ismert. Akárhogy kutakodott az emlékei között, nem jutott eszébe egyetlen alkalom sem, amikor mosolyogni látta volna a férfit. Egyszer sem. Körülbelül annyira volt jókedvű, mint valaki, aki gyökérkezelésre vár a fogorvosnál.

Jayson Bright megállt, és Merryre nézett. A tekintete az asztalon lévő névtáblára tévedt. *Mary Knight*. Merry már kétszer kérte a HR-től, hogy javítsák ki a nevét, de nem járt sikerrel, ezért feladta a próbálkozást. Tudták, hogy csak ideiglenesen dolgozik itt, ezért nem érdekelte őket a dolog. A főnöke tekintete az asztalon várakozó szendvicsre siklott. Merry egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy felajánlja neki az étel felét. Ám, mivel kételkedett benne, hogy a férfi viccesnek találná, inkább visszafogta magát. Jayson Bright felvonta az egyik szemöldökét, majd elsétált.

– Merry, hallasz engem? – kérdezte az anyja.

– Bocsánat, nem, valami elterelte a figyelmemet. – Mr. Bright tekintete elgondolkodtatta Merryt: vajon van valamilyen szabály az alkalmazottak kézikönyvében arra vonatkozóan, hogy szabad-e az asztalnál enni? Már egy éve ezt a szokást követte, és senki sem említette, hogy a vezetőség rossz szemmel nézné az ilyesmit.

– Merry?

– Anya, le kell tennem. Hívlak, mielőtt elindulnék az irodából.

– Rendben, de gondolkodj el azon, amit mondtam, rendben?

– Úgy lesz, anya. – Merry lelki szemei előtt egyszerre megjelent a kép, amint találkozik a Szőke Herceggel. Egy dologban biztos volt: az illető nem lesz olyan savanyú, mint Jayson Bright.

Mindenesetre, ahogy Merry gyanította, az iroda dolgozói még aznap délután üzenetet kaptak.

Kérjük, hogy az alkalmazottak ne étkezzenek a munkaasztaloknál. Azok számára, akik az irodában kívánják elfogyasztani az ebédjüket, egy külön helyiséget jelöltünk ki. Köszönjük.

*Jayson Bright
alelnök
Matterson Consulting*

Amint elolvasta az e-mailt, Merry ösztönösen tudta, hogy ez az üzenet neki szól. Nem szerette az ebédlőt, és erre megvolt az oka. Sokszor zsúfolásig tömve volt, és kellemetlennek érezte, hogy ott lavírozzon az asztalok meg a mikrónál sorban állók között. Emellett hatékonyabb is volt az asztalánál enni. Nem mintha Mr. Bright ezt észrevette volna, vagy törődött volna vele.

Milyen kár, hogy a cég alelnöke egy ilyen otromba fickó! Merry hallotta, hogy néhány munkatársnője arról beszélget, mennyire jóképű pasi. Ezzel egyet tudott érteni. Jayson Bright jóképű volt. Jó nagy képű! Fiatalon került az alelnöki székbe. Az irodai pletyka szerint rokoni kapcsolat fűzte a Matterson családhoz; a cég elnöke a nagybátyja volt. Bright fogja örökölni az elnöki széket, amikor a nagybátyja nyugdíjba vonul majd. A férfi pedig az igazgatótanács elnöke lesz.

Merry gondolatai Jayson Bright körül jártak. Elképzelte, milyen vonzó lenne a férfi, ha elmosolyodna. Több mint száznyolcvan centiméter magas lehetett, jóval magasabb, mint ő a maga százhatvannyolc centijével. Sötétbarna haja és szeme volt. Egyszerű,

üzletemberhez illő frizurát vágatott magának. Merry nagylelkűen azt feltételezte, hogy bizonyára nagy felelősség jár a munkájával. Úgy hallotta, hogy a férfi szerezte a Boeing-szerződést. A munkája sokat nyomott a latban. Merry tudta, hogy legalább ugyanannyi vagy talán még több túlórárt vállalt magára, mint a többi alkalmazott.

Mire Merry hazaért egy ötakilós kutyaeledeles zsákot cipelve, már nyolc óra is elmúlt. Amikor belépett az ajtón, Patrick odasietett hozzá, hogy segítsen neki bevinni a nehéz ellátmányt.

Kedves, kisfiús arca lelkesen ragyogott.

– Itt van Merry! – kiabálta, és kivette a lány kezéből a kutyaeledelt, hogy a kamrába cipelje.

– Szia, kedvesem! – kiáltotta az anyja. Erősen a járókeretére támaszkodott már, fáradt és kimerült volt. A nap végére mindig elfogyott az energiája.

– Elmondhatom neki? – kérdezte Patrick izgatottan.

– Egy pillanat – felelte az anyjuk. Merrynek feltűnt: az asszony ajka kissé megrándult, ahogy megpróbált visszatartani egy mosolyt.

– Mit kell nekem elmondani?

– Délután készítettünk neked egy előszülinapi meglepetést. Nagyon szuper! – Patrick összedörzsölte a kezét, alig leplezve a lelkesedését.

– Tényleg? – Merry tudta, milyen szűkösen élnek meg, úgyhogy nem várt nagy dolgot. December 26-án született, karácsony második napján – és gyerek-

korában mindig úgy érezte, igazságtalanság érte, ha az ajándékokra került a sor. A szülei mindent megtettek, hogy különlegessé tegyék a nagy napot, de mivel közvetlenül karácsony utánra esett, nem volt könnyű dolguk. Emiatt gyakran előfordult, hogy korábban adtak neki születésnapi ajándékot.

– És annyira örülni fogsz! – biztosította Patrick. – Mindenben segítettem anyának.

– Segítettél kiválasztani? – kérdezte Merry. Biztosan rendeltek valamit az internetről, hiszen az anyjuk már nem tudott a volán mögé ülni, és Patrick sem vezetett. A Down-szindrómások a törvény szerint vezethettek autót Washington államban, de a családnak nem futotta még egy autóra. Csak egy volt nekik, és azt az apjuk használta a munkájához. Merry tömegközlekedéssel járt munkába.

– Hát, mi nem választottunk. Azt majd neked kell.

– Patrick! – szólt rá az anyjuk. – El fogod árulni!

– Megmutathatod nekem, miután megetteted Bogie-t – ajánlotta Merry, látva, hogy a kutyus a kamraajtót nézi.

– Tényleg nem tudjuk odaadni – mondta neki az öccse. – Magadnak kell választanod, de segíték, ha akarod. – Ahogy a fiú szeme felragyogott, Merry tudta, hogy borzasztóan csalódott lenne, ha nem szólhatna bele a döntésébe.

Ez aztán felkeltette Merry érdeklődését. Még csak november volt, a hálaadás után. Az öccse alig tudta türtőztetni magát, és elsietett, hogy elővegye Bogie tálcáját. A lány élvezte Patrick lelkesedését. Boldog várako-

zását látva ő is egyre türelmetlenebb lett. El sem tudta képzelni, mi lehet az a különleges születésnap ajándék.

Bogie izgatottan két lábra állt, amíg Patrick megtöltötte a tálját, hogy végre ehessen.

– Most, anya, most? – kérdezte a fiú, aki már fel-le ugrált. A kutya és a fiú együtt úgy néztek ki, mint akik francia négyest táncolnak.

– Először hadd vacsorázzam meg – mondta Merry, hogy incelkedjen egy kicsit.

Patrick szeme elkerekedett.

– Merry, kérlek, ne! Egész nap csak vártam és vártam, hogy elmondhassam. Már nem tudok tovább várni! – A lány és az anyja összerosolyogtak.

– Szánd meg ezt a fiút – kérte az asszony.

Merry most már nem tudta visszatartani a mosolygást.

– Rendben, Patrick, elmondhatod, mi a születésnap ajándékom!

Az öccse szeme úgy ragyogott fel, mint egy csillagszóró. Bármilyen is legyen ez az előszülinapi ajándék, biztosan nagyon különleges. Merry megölelte az öccsét; a teste köré fonta a karját, és magához szorította.

Patrick megragadta a kezét, miközben az anyjuk kinyitotta a laptopot, és odahúzott magának egy széket. Merry mellételepedett.

– Készen állsz? – kérdezte Robin Knight, és bekapcsolta a gépet.

– Már alig várom – válaszolta Merry.

A nővére vállát átkarolva Patrick is közelebb férközött hozzájuk.

A lány csak nézte az üres monitort, és egyre kíváncsibb lett. Mindketten fészkelődtek az izgatottságtól.

– Mit rendeltetek nekem?

Patrick felnevetett, és a laptopra mutatott:

– Egy férfit szereztünk a születésnapodra!

– Tessék? – kérdezte Merry, aki biztos volt benne, hogy valamit félreértett. – Nem hiszem, hogy bárki-nek is lehetne férfit vásárolni.

– Nem is vásároltuk – magyarázta az anyja. – Patrickkel az egész délutánt a neten töltöttük, hogy megválaszoljuk a Mix & Mingle kérdőívét. Kitöltöttük a profilodat, és regisztráltunk téged a következő hat hónapra.

Merrynek a szava is elakadt.

– Hogy mit csináltatok?

– Randit szerveztünk neked! – felelte Patrick ragyogó arccal.

Ha nem ült volna, akkor most minden bizonyosan le kellett volna ülnie. Merry első gondolata az volt, hogy miként tudná elkerülni, hogy megbántsa az anyját és a testvérét. Azt nem mondhatja, hogy ő erre egyáltalán nem vágyott! A gondolatot egy kérdés követte.

– És milyen fényképet használtatok? – Remélte, hogy mostanában készült róla a kép, nem valami szalagavatósat találtak meg. Sokat változott a tizenéveskora óta. Kontaktlencsét használt szemüveg helyett, amely hangsúlyozta a sötétbarna szemét; a haja hosszabb volt, a válláig ért, középen elválasztva. Ugyancsak megalázó lett volna, ha a Matterson Con-

sulting-os kitűzőjéről vették volna a képet. Azon úgy nézett ki, mint egy riadt nyúl. Inkább olyan volt, mint egy fotó a rendőrségi nyilvántartásból.

– Ez a legjobb az egészben! – mondta Patrick, aki nagyon elégedett volt magával. – Nem rólad tettünk fel képet.

Merry erre aztán már végképp nem tudott mit mondani.

– Úgy érted, valaki másnak a képét tettétek fel?

– Ne butáskodj! – szólt közbe az anyja.

– Hát ha nem az enyémet használtátok, akkor kiét?

– Bogie-ét! – adta meg a választ Patrick kitörő örömmel.

– Kutyát csináltatok belőlem? – kiáltott fel Merry, és visszafogta a késztetést, hogy eltakarja az arcát. – Miért?

– Két oka van – magyarázta az anyja.

– Először is – szólt közbe Patrick, a mutatóját a magasba emelve, készen arra, hogy elmondja az érveit. – Szereted a kutyákat.

– Ó... igen! – ismerte el Merry. Bogie legalább anynyira az ő kutyája volt, mint Patrické. Sokszor az ő ágyán aludt. Elvitte sétálni, amikor a fiú nem ért rá. Bogie családtagnak számított.

– Másodszor – folytatta az anyja –, és ez a legfontosabb: gyönyörű, fiatal nő vagy. Sok potenciális randipartner csak a kinézeted alapján ítélné meg. Ez nem tetszett nekem. Azt akartam, hogy ismerjenek meg emberként. Érző szívű, kedves, szeretetteljes nő vagy. Így mélyebbre kell ásniuk a profilodban, nem

fogják csak a fotódat bámulni! És – tette hozzá – nem voltunk benne biztosak, mennyire fogsz örülni ennek az egésznek, ezért álnevet választottunk neked. Mostantól Merry Smith vagy.

– Merry Smith – ismételte lassan a lány, de még mindig nem fogta fel teljesen. Ahogy meglátta a profilját a monitoron, elnyomott egy hangos sóhajt. Úgy gondolta, elég valószínűtlen, hogy Bogie képével és alatta az álnévvel bárkitől is üzenetet kapjon a Mix & Mingle oldalról. Bárki, aki ezt meglátja, azt gondolja majd, hogy vicc az egész. Senki sem akar egy kutyával randizni.